

EL MUNDO-EL DIA DE BALEARES

contra la llibertat d'expressió

Aquest escrit en forma de tres cartes al director es va enviar al diari El Mundo/El Día de Baleares, perquè fossin publicades, tenint en compte el dret de rèplica i la llibertat d'expressió que ens atorga la Constitució espanyola i les lleis vigents. El diari en qüestió ha mostrat la seva vertadera cara antidemocràtica quan s'ha negat a publicar-les, després d'uns quants intents telefònics perquè rectificassin la seva decisió. Gràcies a "Pissarra" tots els i les docents podreu exercir el vostre lliure criteri per catalogar els fets, llegint el text que teniu a continuació.

El desastre de la desinformació i de la demagògia (I)

Els dies 21, 22 i 23 de juliol d'enguany, Joan Font Rosselló, diputat del PP, va publicar un article titulat "El desastre de la educación I, II y III". En aquest article va escriure tal quantitat d'incongruències, falsedats, tergiversacions i va demostrar un total desco-neixement del tema que tractava, que ens hem cregut obligats a fer una sèrie d'explicacions i aclariments. A més ens emparam en el dret de rèplica que ens atorga el fet que es referís falsament a l'entitat (STEI-i) que representam.

En primer lloc s'ha de dir que les dues primeres parts de l'article les basa en un capítol del llibre "Entre el pasado y el futuro" de Hannah Arendt, titulat "La crisis en la educación". Hannah Arendt és una filòsofa, que es va dedicar a la política en general i passa per ser una persona destacada que va ajudar a poder entendre la filosofia política.

A partir d'aquesta introducció

comencem a analitzar l'article de Joan Font, que comença dient:

"Hannah Arendt analiza con su agudeza habitual los motivos del fracaso de la educación en aquellos países (España entre ellos) donde se han implantado las teorías modernas de la educación, que han revolucionado el sistema educativo, bajo la bandera del "progreso de la educación". I després afegeix: "...y perpetuarse en el "buen rollo" moderno, comportamientos cobardes que a la postre han redundado en un aumento estimable del fracaso escolar y en un bajísimo nivel de nuestro sistema educativo".

Font ens parla del fracàs escolar en l'actualitat, ja en ple segle XXI i dels darrers 20 anys d'ensenyament, de les teories implantades en el sistema educatiu a través de la LODE i de la LOGSE. En canvi, Hannah Arendt va néixer el 1906 i va morir el 1975. El capítol "La crisis en la educación" va esser escrit al voltant de 1950, i

es referia a l'educació dels anys 40 i al segon quart de segle XX, és a dir, al període que transcorre entre les dues guerres mundials. Per si això fos poc, Hannah Arendt es referia a l'educació que s'impartia a Estats Units, lloc on havia anat a viure després de comprovar com s'anava implantant el nazisme al seu país. S'ha volgut fer combregar amb rodes de molí els lectors quan s'ha utilitzat aquest escrit per donar suport a la Llei, mal dita de Qualitat, del PP, i carregar-se la LOGSE, que ha aconseguit un avanç educatiu com mai no havia existit a l'Estat espanyol, encara que s'hagi de criticar la poca financiació que ha rebut i les errades que s'han comès a l'hora de transformar la teoria de la Llei en pràctica educativa.

A més, hem de dir que Hannah Arendt no és especialista en educació i ella mateixa no té les coses clares sobre el tema, perquè parla de l'educació sense tenir massa clar de qui és la

Neus Santaner, Secretària General de l'STEI-i
Pere Polo, Director de l'Escola de Mitjans Didàctics de l'STEI
Joan Lladonet, afiliat

responsabilitat. Pensa que la major part de la responsabilitat és de l'escola, quan avui està ben demostrat que el fracàs escolar és en primer lloc, un fracàs social i familiar. Sobre les qüestions pedagògiques diu: *"No es pot educar sense ensenyar al mateix temps; una educació sense aprenentatge és buida i, per tant, fàcilment degenera en una retòrica moral i emotiva. Però és molt fàcil ensenyar sense educar, i qualsevol pot aprendre coses fins al final dels seus dies, sense que per aquest motiu es converteixi en una persona educada. No obstant això, tots aquests detalls han de quedar en mans dels experts i dels pedagogs."*

Hem de suposar que durant els anys 20, 30 i 40 del segle XX, a Estats Units hi hauria una crisi educativa, social, cultural, etc. semblant a la que es pot trobar en qualsevol moment una persona que reflexiona i que aporta una veu crítica (qüestió que més envant critica també l'autor de l'article citat) per millorar i renovar la convivència en el món. És veritat que Hannah diu: *"...teories educatives modernes que varen néixer a Europa central i que consisteixen en una mescla de sensatesa i insensatesa que pretenia aconseguir, sota l'estandart d'una educació progressista, una revolució radical en tot el sistema educatiu. Allò que a Europa va quedar en el pla experimental -alguna cosa provada aquí i allà en unes poques escoles i institucions d'ensenyament aïllades, que després va estendre la seva*

"S'ha volgut fer combregar amb rodes de molí els lectors quan s'ha utilitzat aquest escrit per donar suport a la Llei, mal dita de Qualitat, del PP..."

influència a altres àmbits-, a les tradicions i tots els mètodes d'ensenyament i aprenentatge establerts."
 Es comprova que Hannah

LLOGUER OPCIÓ COMPRA

MUSICASA

www.musicasa.com Pianos i Teclats

Piano Vertical
des de
40€/mes

Piano Cola
des de
90€/mes

Piano Digital
des de
30€/mes

Els Millors Pianos al Millor Preu

Pça. Fortí, 1 - Tlf. 971 281 559 - Palma
 Sant Francesc de Sales, 16 - Devora del Conservatori - Tlf. 971 498 299 - Palma

parlava de l'existència d'una gran crisi social i educativa, però equivocava els culpables, ja que hem de creure que desconeixia els grans educadors que en aquells moments havien posat en marxa les seves teories educatives, perquè mai no diu de quines teories parla: es referia a les escoles progressives, que no progressistes, posades en marxa a Estats Units, en les quals es procedia per etapes, per ajudar l'aprenent a arribar a la seva maduresa?, o a les escoles noves, en les quals es practicava l'ensenyament basat en fets i experiències i que partien de l'interès dels infants, la filosofia de les quals es remunta a Sòcrates, Plató, Montaigne, Rabelais, Locke, Rousseau, etc.?, es referia a les *Ecoles Nouvelles* de Ferrière, que insistien en la motivació de les activitats individuals, en la motivació personal i social, però que aquesta motivació fos sempre compresa per l'interessat?, o volia indicar que eren les *Escoles fetes a mida* i l'educació funcional de Claparède?, o es tractava de les teories de Dewey, que indicava que l'esforç i l'interès se superposen, teories desenvolupades per Kerschensteiner i també per Decroly, que practicava els centres d'interès o de les idees associades i d'altres?, parlava de l'escola activa de Freinet?, o de l'educació dels nins petits que s'inspira en el joc de Froebel i Montessori?, es referia al sistema Winnetka, al pla Dalton o al mètode de projectes de Kilpatrick? I així podríem continuar citant diferents tipus

“..Hannah parlava de l'existència d'una gran crisi social i educativa, però equivocava els culpables, ja que hem de creure que desconeixia els grans educadors..”

d'escoles i pedagogs que es varen contraposar a l'escola tradicional i que es podrien enquadrar sota el nom d'Escola nova o Escola activa, l'experiència de les quals no ha causat cap tipus de crisi a l'educació, sinó tot el contrari. No negarem que l'educació ha patit sempre alguna crisi, però han estat unes altres les causes que l'han originat.

Joan Font comenta els punts que es poden trobar a l'escrit de Hannah Arendt, escrit fa més de 50 anys per atacar l'educació actual i treu conclusions que no diu Hannah, com per exemple la primera raó de la crisi: *Igualitarisme en detriment de l'excel·lència*, que vol dir que s'ha sacrificat la preparació del conjunt i s'ha baixat el nivell per haver volgut donar el mateix ensenyament fins als 16 anys.

És mentida. S'ha ensenyat a més persones, se'ls ha fet una prova de selectivitat exactament igual que es feia abans, i els alumnes han tret iguals o millors notes que

abans. L'únic que vol fer Font, com a veu del seu amo, és justificar els diferents itineraris i la revàlida de la Llei mal anomenada de Qualitat.

La segona raó de la crisi ha estat *La introducció del concepte d'una autonomia infantil en front d'un món adult*. Ens vol dir que s'ha deixat els infants sols davant el món, que els adults han abandonat el seu paper de guia dels infants. Això pot haver passat a la societat i a les famílies, però a l'escola no ha passat, si no ha estat per imperatiu familiar. El professorat ha seguit realitzant la tasca d'ensenyar sabent quin era el seu paper.

A vegades les circumstàncies l'han superat, com passarà amb la mal qualificada Llei de Qualitat.

Èmfasi en la pedagogia òrfena de coneixements és la tercera raó de Hannah que comenta Font. Ens diu que el professorat sap més com ha d'ensenyar que la matèria que ha d'ensenyar. És totalment mentida. Són els mateixos docents els que han ensenyat, tenen la mateixa titulació i la mateixa preparació que tenien abans de la LOGSE. Al contrari, en tenen més, perquè ara hi ha més llicenciats que ensenyen a la franja dels 12-14 anys. Quan no es va donar cap importància a la preparació professional del professorat va ser en temps del dictador, en el temps de les famoses revàlides, quan es deixava fer la carrera de Magisteri als alferes provisionals i d'altres militars sense estudis, i als estudiants que havien aprovat la revàlida del Batxillerat elemental als 14 anys.

La quarta raó de la crisi educativa que anota el periodista és *El pragmatisme en detriment del coneixement*. Ens referirem a quatre aspectes que destaca sobre el tema:

1. S'ha substituït "fer" per "aprendre".
2. Es valora més "com aprendre" que "aprendre".
3. És més important "saber com" que "saber en si mateix".
4. S'ha suprimit la distinció entre el treball i el joc, l'educació no s'agafa com un esforç, sinó com una diversió.

S'ha de tenir molt poca idea sobre què és l'ensenyament i què diu la LOGSE sobre aquests temes per dir aquestes frases tan falses i demagògiques. Anem a puntualitzar-les una per una:

1. No s'ha substituït "fer" per "aprendre", sinó que s'ha seguit amb prou èxit aquesta tècnica didàctica: S'aprèn millor fent que escoltant. S'aprèn millor fent un problema de matemàtiques que mirant i escoltant com el fa el professor. S'aprèn millor a muntar un motor, muntant-lo que mirant i escoltant com ho fa una altra persona. El paper del docent és ajudar a realitzar tot el procés.

"El periodista amb aquestes argumentacions tan falses, s'atreveix a posar l'adjectiu "tètric" al panorama del sistema educatiu."

2. És valora molt com aprendre, però per arribar a aprendre.

3. Aquesta com l'altre no és qüestió de valorar un aspecte més que l'altre, sinó de complementarietat. És molt important "saber com" en el procés per arribar a l'objectiu que és "saber".

4. Igual passa amb aquest aspecte. No s'ha substituït el treball pel joc, sinó que s'ha posat el joc al servei de l'esforç i del treball, perquè s'ha demostrat que el treball a través del joc possibilita un esforç i un rendiment superior.

Sobre aquest punt Hannah Arendt diu més o manco el mateix, però podem demostrar

com s'equivoca. Diu el següent: *"L'estreta connexió entre aquestes dues coses –la substitució d'aprendre per fer i del treball pel joc– està directament il·lustrada per l'ensenyament dels idiomes: s'ensenya el nin parlant, és a dir, fent alguna cosa i no estudiant gramàtica i sintaxi; en altres paraules, ha d'aprendre una llengua estrangera de la mateixa manera que un bebè aprèn la seva llengua materna, com si jugàs i en la continuïtat ininterrompuda de l'existència quotidiana..."*

Hannah critica les tècniques més avançades avui en dia de l'ensenyament de l'anglès com a llengua estrangera, critica l'enfocament comunicatiu que és el que s'utilitza actualment. Així s'ensenyava l'anglès als immigrants d'Estats Units fa 60 o 70 anys. A nosaltres encara ens va correspondre més de mig segle d'aprenentatge del francès a través de la gramàtica i la sintaxi, que era igual a no aprendre quasi res.

El periodista amb aquestes argumentacions tan falses, s'atreveix a posar l'adjectiu "tètric" al panorama del sistema educatiu.

El desastre de la desinformació i de la demagògia (II)

La raó següent que tracta Font Rosselló és *La irresponsabilitat dels professors*. No podem deixar de reproduir dos paràgrafs de la seva explicació:

"Aquellos padres (y por su parte los profesores) que manifiestan abiertamente ante sus alumnos su asco, su descontento ante el mundo, no hacen ningún bien, puesto que implícitamente estan

reconociento que se lavan las manos de haberlos traído al mundo. Actitudes negativas, todas ellas, que desembocan en odio y resentimiento (artificial, generalmente) hacia el mundo, al

contrario del amor a las diferentes materias que son la consecuencia de actitudes más positivas. El peor daño infligido a los escolares es instrumentalizarlos para la destrucción del mundo en un proceso revolucionario. En el terreno de la educación (que no en la vida pública) se precisan por tanto, de los profesores, actitudes más conservadoras.

Todos sabemos lo que ha significado con el paso de los años el fomentar el "espíritu crítico" en la LOGSE, sino la ideologización y subsiguiente desinformación voluntaria (muy cómodos con sus lugares comunes obtenidos desde su ignorancia y la mala fe del profesorado) de los escolares en una sola dirección: el adoctrinamiento izquierdista de la juventud."

Creis que aquestes paraules necessiten cap comentari? Pensam que es comenten per elles mateixes. Només tenen per part nostra el més profund dels menyspreus cap a una persona que no té la més mínima idea sobre ensenyament. Des de quan els joves d'avui en dia són d'esquerres? Des de quan el professorat es dedica a l'adoctrinament?

Com és natural allò que diu Hannah Arendt sobre aquest punt no té res a veure amb allò que comenta Font, que només es pot sentir en tertúlies enverinades de gent que té un pensament acostat a l'extrema dreta. Hannah diu: "Com que el nin no està familiaritzat encara amb el món, se l'hi ha d'introduir gradualment;

com que és nou, s'ha d'anar alerta perquè aquest ésser nou arribi a fructificar en el món tal i com el món és. No obstant això, en qualsevol cas, els educadors representen per al jove un món la responsabilitat del qual assumeixen, encara que ells no són els qui el varen fer i encara que, obertament o encoberta, preferissin que aquest món fos diferent. Aquesta arbitrariedad no es va imposar de forma arbitrària als educadors, sinó que està implícita en el fet que els adults introdueixen els joves en un camp que canvia sempre. Qui es negui a assumir aquesta responsabilitat conjunta respecte del món no tindrà fills i no es permetrà a aquesta persona prendre part en l'educació". Res a veure amb allò escrit pel periodista.

"...fomentar el "espíritu crítico" en la LOGSE, sino la ideologización y subsiguiente desinformación voluntaria (muy cómodos con sus lugares comunes obtenidos desde su ignorancia y la mala fe del profesorado)..."

La raó següent que esgrimeix és *La pèrdua de l'autoritat i el daltabaix de la tradició*. Critica la innovació i l'exaltació de la joventut i defensa que l'essència de l'autoritat, juntament amb la preservació de la tradició, consideren el passat com a model i afegeix: "A la falta de autoridad, también contribuye la escasa competencia de los profesores y el poco afecto, en virtud de prejuicios políticos, al legado transmitido por nuestros antepasados".

Crec que es fa una espècie de "cacau mental", tergiversa i mescla conceptes i no sap per què escriu el que escriu. Confon la tradició amb el partit conservador de dretes que defensa. Si posa com a model d'autoritat el Senat romà, que miri a veure si el Senat o el Congrés de l'Estat espanyol estan formats per persones de 70, 80 i més anys que aporten la seva experiència i saviesa, com feien a Roma, conjuntament amb la tradició com a autoritat. S'han fet suficients anàlisis sobre la pèrdua d'autoritat i la disciplina a les classes escolars, per saber que el motiu de tot plegat no és la manca de competència del professorat. Segueix parlant de temes que no domina.

Hannah Arendt diu el mateix quan parla de la importància de la tradició i la nostra actitud cap al passat. A més també posa l'home ancià, que quasi es troba en la categoria d'avantpassat, com a model per als vius. Però no parla de la incompetència dels professors ni dels prejudicis polítics. Això entra dins els prejudicis de Joan Font.

La darrera raó que explica és *Multiculturalisme o èmfasi en el dret a la diferència*. Aquesta raó l'ha afegida l'autor de l'escrit. No és de Hannah Arendt. Ella parla dels immigrants i del problema que suposa la llengua, però no parla de multiculturalisme. Això és un afegit de l'autor o de l'escrit que va utilitzar per fer aquesta sèrie d'articles.

Font diu que l'educació pública havia estat sempre universalista, uniformitzadora i que sempre havia tendit cap a les coses que tenim en comú. Se suposa que això és positiu i era un ensenyament ideal. Més envant afegeix el següent: *"Hasta que llegaron los progres, defensores de la diversidad o identidad cultural en los años 60, implan-*

tando sistemas educativos cuyo único fin era aparentemente salvaguardar dialectos o lenguas desahuciados (o privada y familiarmente usadas) en nombre de una resistencia artificial de los pueblos oprimidos ante los imperios opresores. Y leyeron a Fanon y tomaron de la terminología descolonizadora todo su ideario político. Y como Fanon, lo único que rezumaba era odio cuyo efecto más perverso era un perenne anhelo de la liquidación de la cultura, lengua y civilización "colonial".

Aquí el comentarista mescla ous i caragols o els ha mesclat la persona o persones que han fet l'escrit en el qual ell s'ha basat.

Titula el punt com a multiculturalisme i després no en parla més.

Després oposa l'universalisme a la varietat sense tenir res a veure una cosa amb l'altra. Després diu que en els anys 60 varen arribar progrés que varen defensar dialectes o llengües desnonades. I això no va passar, si es refereix al fet que aquí, a les Illes es defensà la llengua i la cultura pròpies, això passa a partir de finals dels 70 i principis dels 80. I, a més, des d'aquí o des del Principat o des d'Euskadi no hem tengut competències per fer sistemes educatius. Qui defensa la llengua d'aquí és la Constitució de l'Estat espanyol de 1978. Bé, l'autor per no saber què diu el paper que ha copiat, sembla tenir diarrea mental i és molt fàcil i al mateix temps molt difícil de comentar.

"...en los años 60, implantando sistemas educativos cuyo único fin era aparentemente salvaguardar dialectos o lenguas desahuciados..."

El desastre de la desinformació i de la demagògia (i III)

Joan Font Rosselló comença el seu tercer i darrer article dedicat a *"El desastre de la educación (y III)*, mostrant l'autoodi que havia començat a demostrar quan acabava el seu segon article i començava a atacar que es defensassin dialectes i llengües desnonades; allà començava a mostrar el seu odi cervical contra ell mateix i els seus

avantpassats, i ara hi entra de ple i ataca l'STEI-i, dient que l'únic interès que té, essent el sindicat majoritari de l'ensenyament a les Illes, és la llengua catalana (la normalització, la immersió i el seu avanç). Per això i mostrant una altra vegada la seva ignorància es basa en la consulta d'una revista *Pissarra*, que era un monogràfic sobre Normalització Lingüística a l'ensenyament i a

l'àmbit sindical, ja que tractava sobre unes Jornades que s'havien fet sobre el tema. I com sabrà el Sr. Font, els monogràfics solen ser monotemàtics, com diu ell que són totes les revistes *Pissarra*. I aquí torna a demostrar la seva ignorància i torna a equivocar-se. Ni tan sols ha consultat la darrera revista *Pissarra* monotemàtica, que és un monogràfic sobre *Els fòrums*

de Porto Alegre 2003. Ai, ja l'hem feta, deu ser una reunió de progres, dirà ell. Bé, consulti els 112 números de la revista *Pissarra* que han sortit i veurà com allà s'han tractat tot tipus de temes relacionats amb l'educació i deixarà d'escriure mostrant el cuuro. Ah, ens preocupa molt la normalització de la llengua catalana, que és la pròpia d'aquesta terra i que suposa l'accés a una gran cultura, que ajuda a millorar la civilització.

Després diu que el tema de la llengua és l'únic que interessa als nostres estimats Pons, Lladonet, Polo o a Fito Rodríguez. Se suposa, o bé perquè participaren en aquestes Jornades o bé perquè varen escriure algun article sobre el tema en la revista *Pissarra*. Com sabrà, a Damià Pons, exconseller de Cultura i Educació d'aquesta Comunitat durant els darrers quatre anys, li interessa molt la llengua catalana i altres temes relacionats amb la cultura i l'educació, i com a professor de Literatura de la UIB, escriptor i poeta també n'hi interessaven molts d'altres. Joan Lladonet és especialista en Educació i Llengua, mestre d'Educació Primària durant vint-i-vuit anys i professor de Secundària durant nou anys, escriu i tracta sobre els temes que coneix, no com el periodista. Pere Polo és director de l'Escola de Formació en Mitjans Didàctics de l'STEI-i, defensa la llengua catalana, però s'ha dedicat a un espectre molt ampli de temes durant la seva vida, com ha estat l'activitat sindical, la formació del professorat i la cooperació

internacional, especialment amb Amèrica Central. Fito Rodríguez, professor de la Universitat del País Basc, va venir a les Jornades per parlar sobre Identitat i Escola. Els canvis de l'educació en el segle XXI i va demostrar estar molt documentat sobre el tema de l'Educació, cosa que no ha fet Joan Font. Ah, i sàpiga que per a finals de setembre hem convocat unes altres jornades sobre Normalització Lingüística i Cultura Popular.

“...ataca l'STEI-i, dient que l'únic interès que té, essent el sindicat majoritari de l'ensenyament a les Illes, és la llengua catalana (la normalització, la immersió i el seu avanç).”

Després li surt tot el verí i l'odi que té a la llengua catalana. Acusa l'ensenyament del i en català, perquè diu que impedeix als catalanoparlants el coneixement de la llengua castellana, i se'ls tanca l'accés a una gran cultura i civilització. És totalment mentida, perquè els catalanoparlants accedeixen al coneixement de les dues llengües sense cap problema.

Diu que els castellanoparlants no dominen ni una llengua ni l'altra. És totalment mentida. Dominen el castellà com a qualsevol altra Comunitat, i, a més, si han volgut també poden dominar el català. No sabem si el periodista odia tant el català, perquè és conscient que ell no ha après a escriure en castellà, però que no n'hagi après ell no vol dir que no n'aprenqui la majoria..

Diu autèntiques barbaritats. Només l'ala més dretana del PP pot estar d'acord amb el seu escrit. Assegura que *“los resultados de la crisis del sistema educativo están a la vista, pero lo más grave no es esto (con ser muy grave incapacitar a generaciones de estudiantes enteras, generalmente pertenecientes a las capas más menesterosas que no ayudan precisamente a la igualdad social que sí se lograba con el sistema anterior de EGB, BUP y COU), dada la capacidad de rectificación de la especie humana.”*

Bé, com tot l'article ell s'enterra sol, no és necessari contestar-li. Diu que els resultats estan a la vista. I tant que hi estan a la vista. Mai no hi havia hagut tants d'alumnes que estudiassin fins als 16 anys. Es treuen tants de Graduats d'Educació Secundària com abans es treien Graduats Escolars. Hi ha un nivell semblant d'alumnat que no es treu el Graduat, que després, més envant se'l pot treure d'altres maneres que li ofereix el Sistema Educatiu. Mai no hi havia hagut tantes persones que estudiassin Batxillerat, i a més, es treuen semblants o millors notes a les

proves de Selectivitat. Qui serà capaç de dir que un ensenyament obligatori fins als 14 anys pot ajudar millor a igualar les classes socials que un ensenyament fins als 16 anys? Això no ho diu ni la ministra Castillo.

Es delata totalment el seu odi contra el que ell diu "progres", ara, a l'any 2003. Això no li va passar a Hannah Arendt, l'any 1950. Diu això: *"Lo más grave es que, al más mínimo esfuerzo de parchear algún "defecto" mediante patéticas e insuficientes LOCEs, la patulea de los docentes progres que viven a costa del erario público no sólo muestren su feroz desacuerdo con cualquier reforma, sino que exijan como remedio de todos los males ¡más financiación!"*

Aquí queda clar que és un detractor de la LOGSE amb arguments que no s'aguanten i defensor de la LOCE, sense cap tipus d'argument més que el de posar pegats, que deuen ser foradats. Se sap que la LOGSE no va tenir el finançament requerit i que la LOCE surt sense el corresponent finançament i s'atreveix a criticar que des dels sindicats es demanin els doblers que necessita l'Educació. No sap tampoc el periodista que ens trobam a la cua de la UE quant a despeses invertides en Educació. I així acaba el seu article: *"Algo que da que pensar cuando antes, con clases de 30 y 40 alumnos, los resultados eran bastante mejores. Pero como decimos en mallorquín: és per demés, no en vano los progres habitan desde hace tiempo en su propio reino encantado donde su ombliguis-*

mo, su irrealidad y su irresponsabilidad no les exculpa, les guste o no, del siniestro drama de nuestros escolares."

Més odi contra la majoria d'ensenyants no pot manifestar. Més ignorància sobre el tema tampoc. Tots els ensenyants saben que els resultats amb classes de 30 o 40 alumnes no poden ser millors que amb classes de 25 alumnes. Si està parlant de classes de col·legis subvencionats, abans privats, on hi havia classes amb 45 alumnes que no necessitaven professor per arribar on volien, si parla d'aquestes classes, ha de saber que avui també aquells alumnes, amb classes de 20 o 25 alumnes rendirien molt més.

El drama el patiran els escolars que es trobin amb ensenyants que tinguin les mateixes idees que Joan Font Rosselló i també molts d'aquests escolars patiran la discriminació que els suposarà la LOCE posada en marxa pel PP.

La darrera prova que Joan Font s'ha basat en algun text elaborat en la línia del que pensen en el PP és que la ministra Castillo ha escrit articles als diaris sobre l'Educació, citant Hannah Arendt, i també va fer el mateix quan va presentar la Llei al Congrés de Diputats. D'aquí vénen els desbarats de l'escrit, davant el qual no hem pogut callar, a més d'haver-nos citat de manera totalment falsa i irresponsable.

"...la patulea de los docentes progres que viven a costa del erario público no sólo muestren su feroz desacuerdo con cualquier reforma, sino que exijan como remedio de todos los males ¡más financiación!"

